DOSSIER SOL

Voor Annick en Lucas
Voor Gloria en Hector

INHOUD

VOORWOORD 11

PROLOOG 13

WAAR ZIJN WE BANG VAN? 15

VIRTOPSIE 27

NABESTAANDEN 35

OVERLEG 45

CAMERABEELDEN 57

SPANDOEK 69

PIZZA OF PIZZA? 77

CHAMONIX 89

DOSSIER SOL 99

PLAN VAN AANPAK 111

KAART 121

MAKSIM 125

LIVIA 135
SOLAR 145
ZAYN 155
DO 165
ARJUN 175
OLIVIA 185
BABETTE 195
MORRIS EN AWADEYA 205
JAPANSE TUIN 217
REVA 225
BILLY-ROSE 235
ZUID-WACHTPOST 245
AVONTURENTOCHT 253
ACHILLESHIEL 265

VOORWOORD

Terwijl Oostende zich in het najaar van 2026 schrap zet voor storm Austen, schrijven we er de laatste letters van ons vijfde boek. Het is ondertussen traditie dat we naar de Koningin der Badsteden trekken om aan een boek te werken. Dan gaan we een week in conclaaf: dag en nacht samenzitten om te schrijven, te herschrijven, passages te schrappen en nieuwe plottwists te bedenken.

Vanop de negentiende verdieping in de iconische Europatoren hebben we een eindeloos uitzicht op de Noordzee. We zien vrachtschepen, zeehonden, windmolens, en misschien zelfs de kust van Groot-Brittannië. Een uitzicht dat onze personages uit het jaar 2108 in *Dossier Sol* niet meer kennen.

Het is geen geheim dat Oostende als een tweede thuis aanvoelt voor ons, dus het mag dan ook niet verbazen dat we er op een warme nazomerdag in 2025 in het water dobberden. 'Waarom laten we ons volgende boek eigenlijk niet hier plaatsvinden?' Vanuit het water keken we naar de drukke dijk. Het is zomervakantie. Dagjestoeristen mengen zich met tweedeverblijvers, vakantiegangers en locals. 'Zo erg, dan zien al die mensen de zee niet meer', zeggen we beteuterd tegen elkaar. Want een tweede element was ons ook snel duidelijk: ons volgende verhaal zal zich in de toekomst afspelen, eentje waarin Oostende ommuurd en van de buitenwereld afgesloten is. 'Overdrijven we dan niet?' Blijkbaar niet, want tijdens onze research werden onze dystopische gedachten ingehaald door de werkelijkheid. Het ene nieuwsfeit na het andere schetste een indrukwekkender beeld van de toekomst dan

we zelf konden bedenken. Dossier Sol is opnieuw een interactieve whodunnit. De keuzes zijn deze keer complexer, de gevolgen drastischer. Kán je in dit verhaal wel de juiste keuzes maken?

Dank aan Lieven Scheire, Hetty Helsmoortel, Babette Van Rafelghem en Els Jehaes voor de futuristische inzichten.

Dank aan uitgeverij Borgerhoff & Lamberigts voor het menselijke vertrouwen.

Dank aan de WCH-familie om ons elke dag te voorzien van een optimistisch toekomstbeeld.

Dank aan Hasse Steenssens, BURT, onze lievelingsrobot (dit is beeldspraak, Hasse is een mens).

Dank aan onze familie en vrienden om ons wederom te ondersteunen tijdens dit fantastisch tripje naar de toekomst.

Tot slot de grootste dank aan onze lezers en luisteraars: dankzij jullie komen al onze dromen uit.

En dankjewel aan synoniemen.net, *you're the real GOAT*.

PROLOOG

CHEFKE: Hallo, Hevi. Er is een code 1408 gemeld aan de Noordwachtpost van De Dijk.

…

CHEFKE: Hallo, Hevi?

Hevi: Mijn shift loopt over een kwartier af, CHEFKE. Dat weet je.

CHEFKE: Staat mijn neus er nog op? Ha ha ha. Jij bent volgens de geolocatie de inspecteur die het dichtst bij de plaats delict is.

…

CHEFKE: En je bent ook onze beste inspecteur.

Hevi: Sinds wanneer geef jij complimenten?

CHEFKE: Daar kan ik geen antwoord op geven.

Hevi: Typisch. Goed, ik ga wel even een kijkje nemen, maar niet meer dan dat. Ik heb Olivia beloofd dat ik haar naar school zal brengen.

CHEFKE: Je hebt alle informatie ontvangen op je tablet.

Hevi: Bedankt.

CHEFKE: Ik heb alvast voor jou een herinnering gezet om je bureauplanten water te geven.

WAAR ZIJN WE BANG VAN?

Hevi Lampaert blaast luid wanneer het gesprek met CHEFKE wordt afgebroken. Hij grist zijn tablet uit het dockingstation op zijn desk en tikt twee keer zachtjes op zijn rechterslaap, waar het bedieningsimplantaat van CHEFKE zit. Hij heeft even geen zin meer om zijn artificiële assistent te horen. Hij wil naar huis. Hij wil zijn dochter niet weer teleurstellen. Hevi had zich zijn leven op z'n 42ste wel anders voorgesteld. De combinatie van *single dad* en inspecteur bij de politie valt hem zwaarder dan verwacht. Misdaad op maat van de ordediensten, zou dat iets kunnen zijn? Gewapende overvallen graag voor de middag, moord ten laatste twee uur na de lunch. Een burenruzie kan wel tot vlak voor het einde van een shift. Als ze niet op elkaar aan het meppen zijn, tenminste. Klinkt heerlijk, denkt Hevi bij zichzelf.

'Waarom lach je? 1408 is een verdacht overlijden.' Hevi's 24-jarige partner Reva Moors staat al dik ingepakt naast de deur richting de trappenhal van het politiekantoor. Haar korte, wit geblondeerde haren komen net piepen vanonder haar winterkepie. Het is uitzonderlijk koud voor maart volgens de weer-app, die al weken aangeeft dat de lente nu echt zou mogen doorkomen. Hevi stelt zich dan voor dat er achter die beteuterde teksten een echte mens zit – een stokoud mannetje met een volle snor – die de weersvoorspellingen elke dag met gepijnigde passie ingeeft. Hevi weet wel dat de teksten automatisch gegenereerd worden op basis van AI-modellen, maar toch kan hij zich niet van de indruk ontdoen dat er soms een persoonlijk oordeel te lezen valt tussen de lijnen door. 'Vannacht opnieuw temperaturen onder het vriespunt' en 'de zon laat uiteraard weer op zich wachten tot na de middag' zijn bijna verwijten, toch?

'Hevi?'

'Yes, ik ben er.' Reva is de deur al uit. Hevi ritst snel de vest van zijn blauwe uniform dicht en haast zich ook naar buiten.

Een scherpe ochtendwind snijdt in hun gezichten wanneer ze het commissariaat buitenkomen. Computer of mens, iedereen kan dat categoriseren als kutweer.

De Noord-wachtpost van De Dijk bevindt zich naast de oude voorhaven. Initieel was het de bedoeling om het vrije scheepsverkeer te behouden, maar dat plan werd snel herzien toen duidelijk werd dat die zeeroute gretig gebruikt werd als smokkelweg. Het is al jaren geleden dat de voorziene sluis in De Dijk werd geopend; hetzelfde geldt voor de centrale toegangspoort van Oostende. Die ligt landinwaarts, en daar bevindt zich de Zuid-wachtpost. Achter de spuikom staat de Oost-wachtpost, en de West-wachtpost grenst aan de oude luchthaven in Raversijde.

'Wachtwissels gebeuren tweemaal per etmaal aan elke wachtpost, telkens om drie uur.' Reva scrolt op een tablet, hun dossier lijkt geopend. Het is een flinke wandeling van het politiecommissariaat in de Lijndraaiersstraat naar de *crime scene*. De nachtdauw is vastgevroren aan het trottoir, wat hun anders snelle staptempo ongewild doet vertragen.

'Er is melding gedaan door een wachter om iets voor vijf deze ochtend, dus een uur voor de avondklok werd opgeheven.'

'Uhu. Hier links!' Reva's ogen blijven op het scherm gericht. 'Er zijn vijf camera's gedetecteerd.'

'Top. Vraag die beelden al maar op. Opgelost voor het weekend?'

Reva moet lachen. 'Opgelost voor het weekend!'

Reva is nu tien maanden Hevi's partner. Hij vindt het heerlijk dat hij aan zo'n pas afgestudeerd jonkie gekoppeld is, zeker op dagen als deze. Reva is altijd gemotiveerd. Nu nog, zou je kunnen denken. Pas gestart, natuurlijk heeft die er zin in. Maar zo wil

Hevi niet denken. Ook hij doet zijn job echt graag. Soms heeft hij gewoon het kinderlijke enthousiasme van Reva nodig ter herinnering. Tijdens hun eerste zaak samen – een zelfdoding die later geënsceneerd bleek door de partner – zaten ze muurvast. Toch sprak Reva toen de gevleugelde woorden 'opgelost voor het weekend'. Riskant, want het was donderdagavond, maar de dag erna volgde een bekentenis. Sindsdien gebruiken ze dat zinnetje, als mantra in feite, bij elke case.

Hevi en Reva naderen De Dijk. Nu het nog donker is, is het verschil tussen de hoge muur en de hemel moeilijk te zien.

'Oh shit.' Reva wijst naar De Dijk, maar Hevi heeft geen vinger nodig.

WAAR ZIJN WE BANG VAN?

Dikke zwarte letters, gespoten op een enorm wit doek, vluchtig vastgemaakt aan de loopbrug.

'Waar zijn we bang van', leest Hevi zachtjes.

'Waar zijn we bang van!' herhaalt Reva. 'Whoa, kippenvel gasten.'

'En jullie hebben hem pas opgemerkt twee uur na de wachtwissel?' probeert Hevi diplomatisch. Ze staan op de plaats delict bij de wachter die het slachtoffer heeft gevonden.

'Ja, waar is zijn buddy? Zijn jullie niet altijd per twee of zo? Wij zijn altijd met z'n tweeën.' Reva doet minder moeite om neutraal te zijn. Eigenlijk terecht, vindt Hevi. Hoezo kan een wachter – één – onopgemerkt verdwijnen en – twee – pas uren later, per toeval nota bene, dood teruggevonden worden? Er iets van zeggen zal alleen maar meer olie op het vuur gooien. Wachters en politieagenten staan niet gekend om hun uitstekende band: beide beroepen vinden van elkaar dat ze hun werk niet naar behoren doen. Voor de wachters lijkt de politie overbodig. Mocht de wacht meer werkingsmiddelen krijgen, zou er geen misdaad op te lossen zijn.